Dit verhaal begon meer dan
30 years geleden in PHK
(een Amsterdamse zine van
Cindy Hoetmer, Marieke Stolk,
en Danny van den Dungen), en
het het houdt hier op.

FOK MIJN LINKER ARM FOK MIJN LINKER ARM

Dit is geen speech, het is een verhaal. En het is allemaal echt gebeurd.

– Cindy Hoetmer (1967) is een columnist, schrijver en vooral een vriend van Experimental Jetset.

Ik zag hem weer op een begrafenis. De overledene was een mode-ontwerper die ik al heel lang een beetje kende. Ik vond het een vervelende vent, maar ook was hij de broer van mijn vriendin Ciska. De ceremonie was aan de rand van de stad, in de buitenlucht op een veldje aan het water. De gecompliceerde gewaden die sommige bezoekers droegen, waarschijnlijk bedacht door de mode-ontwerper, wapperden kunstzinnig in de wind.
Er waren honderden mensen naar de begrafenis gekomen, daar hoef je dus kennelijk niet aardig voor te zijn. Naast me stond Ciska schokkerig te huilen. Ik sloeg mijn arm om haar heen en wreef over haar schouder. Eigenlijk ben ik niet iemand die op een warme, lichamelijke manier kan troosten, maar Ciska had een soort bontjasje aan dus ik stelde me voor dat ze een kat was.
Als er katten bestaan die net als Ciska één meter zevenenzeventig lang zijn, kun je ze waarschijnlijk beter niet aaien.
‘Is dat niet die vriend van jou, van vroeger?’
vroeg Ciska toen ze even niet hoefde te huilen.
‘Wat? wie?’ zei ik. ‘Ik zie geen vriend.’
Ze wees vooruit.
‘Daar, die! Dat is toch die man met die stomme naam?’
Aan de andere kant van de kist, waar we omheen stonden zag ik een stokoud, verfrommeld mannetje dat naar me zwaaide. Hoewel ik vrijwel zeker was dat ik hem niet kende, zwaaide ik maar terug want dat was een kleine moeite.

Nadat de toespraken waren afgelopen klonk er operamuziek uit de speakers. Een groepje van zes jonge mannen in maillots droeg de kist naar een zwarte glimmende begrafenisboot.
Ciska stapte in de volgboot en liet mij alleen achter. Maar dat duurde niet lang want het verfrommelde mannetje kwam al naar me toe.
‘Cindy!’ riep hij.

Verdomd, dacht ik toen hij me bijna had bereikt, en ik tussen de rimpels zijn gezicht eindelijk herkende.

Dit verhaal begon meer dan
30 years geleden in PHK
(een Amsterdamse zine van
Cindy Hoetmer, Marieke Stolk,
en Danny van den Dungen), en
het het houdt hier op.

‘John-Paul-George-Ringo!’ riep ik. ‘Ben jij dat echt? Superlang geleden, man!’
Hij sloeg zijn armen om me heen, en stapte daarna terug om naar me te kijken.
‘Je ziet er goed uit, meid,’ zei hij.
We spraken Engels want John-Paul-George-Ringo was een Brit.
‘Jij niet, JPGR’ zei ik. ‘Je lijkt wel tachtig jaar oud. Wat is er gebeurd?’
‘Gewoon, het leven. Maar waar was jij opeens?’
‘Nou ja,’ zei ik. ‘Ik heb nog een tijdje proberen uit te zoeken wat er is gebeurd, dat weet je misschien nog wel, maar daarna kwam ik toch in een donkere periode terecht. Ik was letterlijk uit mijn evenwicht. Moest revalideren. En toen had ik niet meer zo’n zin om uit te gaan, tenminste niet op die manier.’
Ik klopte op de prothese, het klonk een beetje hol.
‘Net echt,’ zei John-Paul-George-Ringo. ‘Kan je er dingen mee?’
‘Nee’ antwoordde ik. ‘Het is geen robotarm ofzo, hij hangt gewoon een beetje aan mijn schouder.’
‘Jammer. Maar ik herinnerde me laatst trouwens met wie we die avond mee zijn gegaan. Ik bedoel die avond dat je je linkerarm kwijt raakte. We waren met die dokter. Die met dat huis in Halfweg.’
‘Wat?’ vroeg ik. Ik ben niet doof, maar ik zeg vaak ‘wat’ omdat ik tijd nodig heb om dingen te verwerken.
‘Die dokter. Die drugs maakte in zijn schuur. Je weet wel, zo’n ontzettend magere man, alleen vel en botten.’
‘O, Helvetica Light.’

In de jaren negentig dacht ik nog dat ik later grafisch ontwerper zou worden, sinds ik op de reclamestudio waar ik werkte in aanraking was gekomen met een zeer vroege Apple computer. Dat ik geen gevoel heb voor esthetiek had ik toen nog niet door. Het is dan ook niet gelukt, maar dat wist ik toen nog niet dus gaf ik mensen grafische bijnamen. Er liep ook iemand rond met vaal blauw haar die ik PMS 314 noemde.
‘Hij woont nog steeds in dat huis. We kunnen er straks naartoe. Ik ben met de wagen.’
‘Wat?’ zei ik. ‘Waarom?’
‘Hij weet er meer van.’

Toen er geen wijn meer werd geschonken en de meeste begrafenisgasten vertrokken waren, liep ik met John-Paul-George-Ringo naar zijn auto. Het

was een groot ding, waar mijn fiets gemakkelijk in paste.
‘Misschien moeten we dit niet doen, gab. Eigenlijk hoef ik het niet meer te weten…’
‘Onzin,’ zei hij.
Na ongeveer veertig minuten stopten we in Halfweg bij een vrijstaand huis.
Ik had niet het idee dat ik er ooit eerder geweest was, maar John-Paul-George-Ringo duidelijk wel. Hij belde zelfverzekerd aan, en daarna nog een keer. De deur ging open. Ik herkende hem een beetje, al zou ik hem nu waarschijnlijk Helvetica Bold hebben genoemd.
‘O hai, Cindy,’ zei Helvetica enthousiast. ‘Eindelijk.’
Hij schudde mijn rechterhand.
‘Om maar met de deur in huis te vallen,’ zei ik toen hij ons door een nauwe gang naar een soort tuinkamer had geleid.
‘John-Paul-George-Ringo denkt dat jij weet waar mijn linkerarm is gebleven.’
‘Natuurlijk,’ zei hij. ‘Die ligt hier in de vriezer.’
‘Al meer dan dertig jaar?’ vroeg ik. Want ik had het idee dat je vlees niet langer dan een paar weken kon bewaren.
‘Ik heb een heel goede vriezer.’ zei Helvetica.

Over de Helvetica gesproken. Ik ken Marieke, Danny en Erwin erg goed, en ook lang. De een wat langer dan de ander, Marieke bijvoorbeeld vanaf ons dertiende. Ja, dat is vijfenveertig jaar.

Heel lang geleden maakte Danny Marieke en ik een Zine. Het heette PHK. We verkochten het onder andere in het Athenaeum Nieuwscentrum. We hebben dat geld nooit opgehaald, dat was ongeveer vijftien gulden, wat in de huidige economie gelijkstaat aan tienduizend Euro. Dus dat krijgen we nog. Ik schreef de eerste paar delen van feuilleton Fok mijn linkerarm, waar ik zojuist een einde aan probeerde te breien, maar het doel van PHK was ons vormgevingstalent te etaleren. Helaas had ik dat helemaal niet, en Marieke en Danny des te meer. Het blaadje maakten we in de drukkerij van Mariekes vader, die dus ook alle materialen bekostigde. Ik heb hem er nooit voor bedankt, want ik ben een onbeleefde vlerk. Maar Marieke vast wel.
Er zijn veel mooie dingen over Rob Stolk te zeggen, wat de Jetset gelukkig met regelmaat doet, en ik vertel jullie dat hij daarnaast een toegeeflijke

Dit verhaal begon meer dan 30 years geleden in PHK (een Amsterdamse zine van Cindy Hoetmer, Marieke Stolk, en Danny van den Dungen), en het het houdt hier op.

mecenas was. Het blad PHK bestond drie nummers lang en we gebruikten alles wat los en vast zat in die drukkerij inclusief de drukpers en drukkers.

De Experimental Jetset ontstond natuurlijk pas toen Erwin zich bij Marieke en Danny aansloot.

In de jaren negentig bracht ik eens de nacht door met een Amerikaan – ik ontmoette hem in de Melkweg – die de zanger was van Faith No More, voordat ze wereldwijd doorbraken met hun nieuwe zanger, de glanzende Mike Patton. Dat was vermoedelijk tamelijk kut voor die jongen, ik begrijp dat wel. Waarmee ik niet wil zeggen dat Erwin Mike Patton is. Ze zijn alledrie Mike Patton. Bij wijze van spreken, want waarom hebben we het in godsnaam over Mike Patton. (Die onfortuinlijke Amerikaan is trouwens nu dood, dus heb ik het eigenlijk nog best goed gedaan).

Ik heb aan twee soorten mensen een hekel, opscheppers en mensen die 'zo lekker gewoon zijn gebleven'. De Experimental Jetsets zijn geen van beiden. Ze hebben een opmerkelijk gebrek aan hoogmoed, maar zijn ook helemaal niet gewoon gebleven of ooit geweest. Ze zijn ongelooflijk beroemd en worden bewonderd in alle uithoeken van de hele wereld. Ze maken geweldig mooie dingen voor indrukwekkende instituten, maar ze spreken erover met een vanzelfsprekendheid alsof ze flyers maken voor de lokale pizza-bezorgdienst. Wie herkent niet hun karakteristieke stijl? Hun duizend keer gekopieerde t-shirts? En hoeveel mensen ken jij die een capsule-collectie maakten voor Patta (ik alleen hen).

Maar mijn voorleesbeurt mag geen lofrede worden, want daar hebben ze geen zin in. Het gaat nu weer even over mij.

Dus we liepen achter Helvetica aan de tuin in, naar een grote schuur. Daar stond een grote industriele vriezer van geborsteld staal. De deur werd ontgrendeld door aan een soort wiel te draaien en hij opende met een sissend geluid. Stoom ontsnapte aan de vriezer. De arm stond rechtop tegen de achterwand en was verpakt in wit uitgeslagen plastic. De tranen liepen over mijn wangen.

'Fok,' stamelde ik. 'Is dat mijn linkerarm?'
'Ja,' zei Helvetica. 'Je wilde er vanaf, dus ik heb hem geamputeerd. Hier, in mijn operatiekamer.
Hij wees naar een operatietafel, met zo'n grote lamp erboven en een paar stalen kastjes.
'… jij kent me natuurlijk alleen als een briljant chemicus en eh… drugsdealer maar ik ben bovenalles chirurg'
'Maar waarom wilde ik van die arm af. Dat kan ik me namelijk niet meer herinneren.'
'Vanwege de tatoeage, die vond je niet meer mooi.'
'Maar' wierp ik tegen. 'Die had ik toen pas net laten zetten en ik vond hem juist prachtig'
'Je zei dat je in de toekomst had gekeken. Die drugs die ik toen maakte hadden dat effect. Ik ben gestopt met ze te maken want ze hadden flinke bijwerkingen. Geheugenverlies natuurlijk, en nog veel engere dingen. Maar als je volgende week terugkomt is die arm wel ontdooit. Dan zet ik hem er gewoon weer aan voor je.'
'Wat? Echt? Kan dat?'
'Ja,' zei Helvetica. 'Tegenwoordig kan chirurgisch een heleboel. En ik laat me nog steeds bijscholen.'

Nou ja. Hij had niet overdreven. Mijn arm zit er weer aan, en ik kan weer van alles. Het was wel wennen natuurlijk, maar uiteindelijk ben ik blij.

Behalve met die tatoeage. Die vind ik inderdaad niet meer mooi.

Fok, mijn linker arm
Cindy Hoetmer
Pamflet
pagina 5

Dit verhaal begon meer dan 30 years geleden in PHK (een Amsterdamse zine van Cindy Hoetmer, Marieke Stolk, en Danny van den Dungen), en het het houdt hier op.

Fok mijn linker arm
Cindy Hoetmer
Pamflet
pagina 6

